

20.43x18.07	1	עמוד 29	כותרת	91807933-0	09/10/2024	יתד נאמן	-	כותרת	עמוד 29	1	20.43x18.07
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790											

יתד היום

בגידת העולם והמסקנה היהודית

ימים אלו, בהם מסכמים שנה לפרוץ המלחמה הקשה ביותר בתולדות מדינת ישראל, הם ימי חשבון נפש. לא במובן הפוליטי או בחיפוש אשמים מסוגים שונים, אלא חשבון נפש יהודי אמיתי. מה למדנו מאז פרצו רוצחי החמאס אל תוככי מדינת ישראל, טבח, רצח, שרפו באכזריות חסרת מעצורים, בגברים, נשים וטף, קשישים כצעירים, בריאים כחולים.

הנה קטע ממאמר שפירסם בביטאון "מידה" שמעון רפאלי, עוזר מדיני של השר רון דרמר. הכותב הוא יהודי שומר תורה ומצוות, שכותב דברים נכוחים על לקחי המלחמה שבעיצומה אנו נמצאים. הנה קטע קצר ממאמרו: "עובדה ראשונה שזכתה להכרה מחודשת היא ההכרה בהיותנו עם נרדף. זוהי תופעה היסטורית ייחודית לעם היהודי, שאין לה אח ורע בתולדות העמים... בכל מאה ומאה סבלנו מרדיפות מסוגים שונים: עבדות, גלות, המרת דת בכפייה, טבח המוני, פרעות, ששיאם הגיעו בשואה. ניצחונותיה הצבאיים והמדיניים של מדינת ישראל סימאו את עינינו מלהביט נכוחה מעבר לעשורים האחרונים ולצפות בפרספקטיבה היסטורית רחבה בת מאות שנים על המצב ה'טבעי' של העם היהודי. אירועי ה-7 באוקטובר והתמורות המדיניות שחלו בעקבותיה ערערו מחדש את הרגשת השאננות".

"המתוות המזעזעים של אזרחים חסרי אונים, המסתתרים מפני תוקפיהם, העלו אסוציאציות קשות לפרעות קישינב ולזוועות השואה. מאמצייהם הגלויים של הפלשתנים, בגיבוי מדיני, כלכלי וצבאי של מרבית מדינות ערב והאסלאם, לערער את יסודות קיומה של מדינת ישראל ותושביה, לצד התגבשות האנטישמיות בדפוסי אידיאולוגיה פוליטית במגדלי השן במערב, היוו שוב קריאת השכמה ליהודים כי גורלם אינו בטוח בעולם".

"כמובן, העוינות העזה והבלתי מתפשרת של חלקים נרחבים בעולם הערבי כלפי מדינת ישראל והעם היהודי אינה תופעה חדשה. כבר משלהי מלחמת העולם הראשונה, הערבים התנגדו באלימות להתיישבות היהודית בארץ ונלחמו בה. אלא שאחרי הקמת המדינה וההתנתקות מגוש קטיף ב-2005, נוצר חיץ בין רוב האוכלוסייה היהודית לרוב האוכלוסייה הערבית שסביבם. משכך לא הומחשה העוינות במגע בינאישי ונשארה כעין עמדה מדינית מופשטת. אכן, מי שרצה לקרוא את המצב המדיני לאשורו יכול היה להסיק כי המלחמה תתלקח מחדש במקום או במאחר, וכי כוונת הערבים תהיה לא רק מחיקת המדינה, אלא גם השמדת האוכלוסייה היהודית".

"עובדה שנייה שזכתה להכרה: האנטישמיות כגורם הממשיך לעצב את גורל העם היהודי בפוליטיקה הבינלאומית. עד פרוץ הטבח, רבים סברו שהאנטישמיות הינה נחלת העבר, שריד אנכרוניסטי של עידן חשוך. הנחת היסוד הייתה כי דמות היהודי המשכיל, היצרני, המשולב בתרבות המערב וחי לפי אמות מידותיה הערכיות, שטשעה לכאורה את הרעות האנטישמיות

כלפי היהודים. אמרנו לעצמנו: 'אנחנו שונים מסבא וסבתא - היהודים הגלותיים של אתמול, חבושי השטריימל והקסקט. אנחנו אזרחי הכפר הגלובלי, לובשים את אותן חולצות ספורט כשאר העולם, שותפים מלאים בתרבות המערבית'. האמנו שזהותנו מערבת יותר על ידי התרבות הגלובלית מאשר מסורת או לאום. למחשבות אלו היו השלכות זהותיות-תרבותיות אשר בתורן עיצבו עמדות מדיניות, כולל האמונה בתום לבה של החברה המערבית כערוכה לביטחון ויציבות. אך הסתבר כי האנטישמיות לא נעלמה, אלא שקעה זמנית אל מתחת לאופק הפעילות המדינית".

"מאז ה-7 באוקטובר, האנטישמיות הרימה ראש באימתניות ברחבי העולם, מזרח ומערב כאחד, וניפצה את אשליית ה'נורמליות' שהייתה קיימת בין היהודים לעמי העולם. אכן, אף שניתן היה לזהות סימנים מקדימים לתופעה זו, לפני מלחמת 'חרבות ברזל' נטו לראותה כתופעה שולית ונטולת השפעה של ממש. כיום, קשה להתעלם מהשפעתה המכרעת. לתודעת הכלל חדרה העובדה שלפנינו תופעה אנטישמית פעילה המעצבת את עמדותיהן המדיניות של מדינות רבות בעולם. התברר כי לעובדת היותנו יהודים יש משמעות בעיני העולם. התפתחויות אלו הובילו לתחושת בגידה עמוקה מהחברה המערבית, ולגילוי כואב כי מה שנחשף הוא אנטישמיות בלבוש עכשווי, המשתמשת בכלים ואידיאולוגיה פוליטית כהתנגדות לציונות ולמדינת ישראל, פעמים בשם הליברליזם וההומניזם".

"חרף מאמצינו הדיפלומטיים להדגיש את שאיפותינו לשלום, היחס השלילי נותר בעינו. התבהר כי אין זה משנה כמה שנטשטש את זהותנו היהודית, אומות העולם 'הנאורות' ימשיכו לזהות אותנו כ'הזר והאחר'. מוסדות האליטה במערב - האקדמיה, התקשורת ומוסדות הצדק הבינלאומי - ימשיכו לנקוט כלפינו מדיניות המבוססת על סטנדרטים כפולים, המנציחים את מעמדנו כ'שונה' בזירה הבינלאומית".

אחד המגיבים למאמר כתב דברים כדורכנות, כמסקנה מתחייבת מכל האירועים הללו: "הציונות של הרצל בן גוריון ושאר מרעין בישין היתה קודם כל לקעקע את היהדות מהוך עם ישראל. הם ראו עתיד של אומה ככל האומות בארץ ישראל, גזרו את הפאות והזקנים לעולים החדשים, שלחו אותם לקיבוצים כדי לעקור אותם מיהדותם ובגלל זה רוב עם ישראל התפרק לחלוטין מהזהות האמיתית שלו, אבל יש ניצנים של התעוררות כבר 30 שנה. יש הרבה חזרה בתשובה ובפרט אחרי ה-7 באוקטובר שהיה ברור לכולם שאין מה לחפש במקום אחר. צריך לשמוח שהיהדות חוזרת לקידמת הבמה, זה התפקיד שלנו כעם להפיץ את אורו של השם יתברך".